

STATIO ORBIS

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus zárómiséje

K. Dudás Mária

Az egész világ tudja, hogy az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) Budapesten került megrendezésre 2021. szeptember 5–12. között. Mezőkövesdről szervezeten szívesen vettünk részt a világesemény záró napján. Az egyik busszal a Szent István Katolikus Általános Iskola zárókövetői, a másikkal pedig a Jézus Szíve Plébánia által szervezett hívek indultak útnak a fővárosba. Többen voltunk velük a Szent László Plébánia közösségéből is. Sőt a helyszínen találkoztunk olyan mezőkövesdiekkel is, akik egyénileg érkeztek a NEK befejező eseményére. Zárókövetőt vezetőnk dr. Török László plébános atya volt.

A NEK zárása, a *Statio Orbis* mise – vagyis a városért és a világot felajánlott szentmise – a rendezvénysorozat legünnepelesebb eseménye; olyan eucharisztikus ünnep, amely látható formában is megjeleníti az egyetlen nagy közösség létrejöttét az Úr asztala körül. (*Statio Orbis*: a földkerekség stációjának is nevezzük azt jelezve, hogy a szentmise végén innen adjuk tovább a következő stációnak, állomásnak, a következő városnak a rendezés stafétáját.)

Utunk elején plébános atya kiosztotta a névre szóló, QR-kóddal ellátott belépőjegyeket, és megismertetett bennünket a szükséges információkkal. Utána elmondtunk egy rövid fohászt az utasok védőszentjének, Szent Kristófnak közbenjárásáért, hogy a zárómiséről lelki mannával feltöltekve, épségben hazaérjünk. Azután elimádkoztunk a dicsőséges rózsafüzért, s lassan megérkeztünk hazánk fővárosába.

A Hungexponál le kellett parkolnunk, mert a rendezvény helyszínének közelébe külön „P” jelzésű buszokkal volt célszerű továbbutazni. Miután a járműből kiszálltunk, másfél kilométeres séta után érkeztünk meg a számunkra kijelölt belépési pontra, ahol először egy digitális készülékkel leolvasták a belépőjegyünk QR-kódját, azután átnézték a nálunk lévő csomagokat, majd testünk detektoros ellenőrzése után már mehettünk az S4-es szektorba, ami az Andrássy úton volt. A lábunk alatt lehegesztett csatornafedlapokat láttunk. (Napjainkban ilyen óvintézkedéseket kell tenni a terrorveszély miatt!)

A záró szentmise a Hősök terén volt, de a sokszorosan tízezer vagy még több ember ott nem fért volna el, ezért az Andrássy utat lezárták, kordonokkal védték, és profi technikákkal látták el. Óriás kivetítőkön kísérhettük figyelemmel az eseményeket, és mindenütt hangszórók voltak felszerelve. A mise kezdetéig sem unatkoztunk, mert a szervezők gondoskodtak bevezető programokról.

Leírhatatlan az a hangulat, ami áthatotta az embereket. Ezt a személyes jelenlétet nem pótolhatja semmi. Nemcsak azért, mert itt érezhető volt, hogy Jézus köztünk van a kegyelmi valóságban, hanem azért is, mert megmutattuk a világnak, hogy milyen sokan vagyunk a keresztény kontrasztársadalomban. Nem tudom pontosan megbecsülni, hogy hány ezer tízezren voltunk, akik eljöttünk Budapestre, de az biztos, hogy sokan azért maradtak otthon, mert a sajtó elkezdett riogatni a világjárvány negyedik hullámával.

Ferenc pápa papamobiljából üdvözlí az Andrássy úton összegyűlt híveket

Valaki a tömegben egyszer csak elkiáltotta magát: *Megjött a pápa!* Mindannyian láttuk, hiszen egyfolytában a vetítőt néztük. A Szentatya a Szépművészeti Múzeumnál pápamobiljába szállt, és a Dózsa György úton, majd az Andrássy úton végighaladva üdvözölte a népet. A Kodály köröndnél fordult vissza, és ekkor azon az oldalon, ahol a mi csoportunk „horgonyzott”, egészen közel jött hozzánk. Elmondhatom, hogy karnyújtásnyi távolságból most láttam először pápát.

Miután a pápamobil visszavitte „Krisztusnak helytartóját” a liturgia helyszínére, megindult a fehér ruhába öltözött papok áradata, hogy elfoglalják helyüket az oltár közelében. Fenséges látvány volt ez a hófehér felvonulás. Közben felcsendült, sőt felharsant Charpentier *Te Deuma* a kétezer fős énekkar és a Magyar Állami Operaház zenekara előadásában. Csak szuperlatívuszokban lehet erről beszélni, mert így csakis az angyalok énekelhetnek a mennyországban. Ámulhat és bámulhat a nagyvilág!

A *Christus vincit* kezdetű bevonulási énekkel kezdetét vette a szertartás, melyet Ferenc pápa pontifikált a világ minden részéből érkezett papokkal és püspökökkel koncelebrációban. Közöttük volt főpásztorunk, dr. TERNYÁK Csaba egri érsek, dr. TÖRÖK László, a Jézus Szíve Egyházközség plébánosa, valamint dr. MEDVEGY János, a Szent László Egyházközség plébánosa is Mezőkövesdről.

Az igeliturgia előtt dr. Erdő Péter bíboros, esztergom–budapesti érsek olasz nyelven köszöntötte a Szentatyát. Kiemelte – egyebek mellett – az Eucharisztia ünneplésének, a mai szentmisének szimbolikus jelentéstartalmát is. *A mai szentmise nagyon erős szimbólum, amely kifejezi egységünket Krisztus körül, Szent Péter utóda vezetésével, az egész világból ideérkezett püspökökkel, papokkal, diakónusokkal, szerzetesekkel és szerzetesnőkkel, és valamennyi hívővel.* A továbbiakban beszélt még ökumenikus jelenlétről, az országjárásra indított

missziós kereszt kohéziós erejéről és lelki hasznáról is. *Budapest Magyarország és Európa szívében a hidak városa. Hivatásunknak érezzük, hogy híd legyünk Kelet és Nyugat között, a különböző kultúrák és vallási világok, nemzetek között* – tette hozzá.

A bűnbánati cselekmény előtt a szolgálatot teljesítő diakónus ismertette, hogy akik igaz bűnbánó lélekkel itt jelen vannak, szentgyónáshoz és szentáldozáshoz járulnak, a Szentatya teljes búcsúval egybekötött pápai áldásban részesíti.

Az évközi 24. vasárnapra előírt ószövetségi olvasmány olaszul hangzott el Izajás próféta könyvéből, amelynek az az üzenete, hogy a megígért Megváltó: Isten szolgája, a fájdalmak férfija. Szervedése végül diadalt arat. Az Újszövetségből vett szentlecke, Jakab apostol levelének részlete angol nyelven hangzott el, amelynek az a tanítása, hogy a hit, ha jó cselekedetek nem származnak belőle, magában holt dolog. Jakab apostol üdvösségszerző, jó cselekedetekben megnyilvánuló tevékeny szeretetre tanít. (Itt jegyzem meg, hogy az idegen nyelven elhangzott szövegek a vetítő alján magyarul voltak feliratozva. Akik pedig rendelkeztek megfelelő digitális készülékkel, és letöltötték az applikációt, szinkrontolmácsolással hallhatták hat nyelv valamelyikén.)

Az alleluja után az evangéliumrészletet Szent Márk könyvéből a diakónus magyar nyelven recitálva mondta el, amelynek az az üzenete, hogy a Messiás küldetése, hogy önként vállalt szenvedésével váltsa meg a világot.

Ferenc pápa homíliáját az elhangzott három bibliai szakaszra építette fel. Jézus megkérdezte tanítványait: *Kinek tartanak engem az emberek? [...] Hát ti mit mondotok, ki vagyok?* Ez a kérdés sarokba szorította a tanítványokat, és fordulatot hozott számukra a Mester követésében. Péter válaszolt: *Te vagy a Messiás!* Péter helyesen válaszolt. Jól ismerték Jézust, közel állt hozzájuk.

A mezőkövesdi Szent István Katolikus Általános Iskola záróparádái

A mezőkövesdi plébániák zarándokai

Jól ismerték csodáit, ámulattal hallgatták tanítását, és mindenhová elkísérték. Mégis, nem úgy gondolkodtak, mint Ő. Hiányzott még a döntő lépés, amely elvezet Jézus csodálásától Jézus követéséig. Az Úr ma is rászegzezi tekintetét mindannyiunkra, és fölteszi a kérdést: *Hát én ki vagyok a te számodra?* Olyan kérdés ez, amely mindannyiunktól nem csupán egy pontos választ vár a katekizmus tanítása alapján, hanem személyeset, életünkkel bizonyítottan adható választ. Ebből a válaszból születik meg a tanítványi kapcsolat megújulása. Ez három lépésben ment végbe a tanítványoknál, és mi is megtehetjük ezeket a lépéseket: Jézus hirdetése, mérlegelés és döntés Jézus követése mellett.

Az első lépés tehát: Jézus hirdetése. *Hát ti mit mondotok, ki vagyok én?* Péter válaszolt az egész közösség nevében: *Te vagy a Messiás, azaz Krisztus!* A válasz helyes, ám meglepő, hogy Péter válasza után Jézus azt mondta, hogy ne szóljanak erről senkinek. Miért ez a szigorú tiltás? Azért, mert mindig fennáll a veszély, hogy hamis messianizmust hirdetünk, az emberek és nem Isten szándéka szerint. Ezért Jézus fölfedte húsvéti identitását, amelyet az Eucharisziában fedezhetünk fel. Elmagyarázta, hogy küldetésének csúcsa a feltámadás dicsősége lesz. Ehhez azonban először át kell mennie a megalázó kereszthalálra. Ez azt jelenti, hogy az Isten bölcsessége szerint fog ez lezajlani.

Az Eucharisztia azért van előttünk, hogy emlékeztessen minket, hogy ki az Isten. Ezt nem szavakkal, hanem kézzelfoghatóan teszi; megmutatva, hogy Isten a megtört kenyér, a keresztre szegezett és másokért odaajándékozott szeretet. Az Úr szolgáló lett, hogy üdvözítsen minket, meghalt azért, hogy nekünk életünk legyen.

Második lépésként mindezt mérlegelnünk kell, és meghozni a döntést Jézus mellett. *A keresztsé soha nem volt divatos* – folytatta Ferenc pápa

– *ugyanakkor benső gyógyulást hoz.* A keresztsé előtt üdvös küzdelem játszódik le bennünk. Az Isten szerinti gondolkodás összeütközik az emberi gondolkodással. Az egyik oldalon van Isten logikája, amely az alázatos szeretetben nyilvánul meg. Mindig a mások javát keresi, egészen önmaga feláldozásáig. A másik oldalon ott van az emberi gondolkodás, a világ logikája. Itt az számít, hogy ki fontos, és ki erős, hogyan tud előnyre szert tenni a többi emberrel szemben. Ez a látásmód Pétert is elvakította, ezért szemrehányást tett Jézusnak, annak ellenére, hogy előbb megvallotta Őt. Velünk is megeshet, hogy félretesszük az Urat szívünk egyik sarkába. Ő azonban velünk marad ebben a benső küzdelemben is, mert azt szeretné, hogy az apostolokkal együtt az Ő oldalára álljunk. Az egyik oldalon Isten, a másik oldalon a világ logikája van. A különbség nem abban áll, hogy ki vallásos, és ki nem. A lényegi különbség a valódi Isten és az énünk istene között van. Mennyire messze áll Ő, aki csendben uralkodik a keresztsé attól a hamis istentől, akitől elvárjuk, hogy erővel uralkodjon és elhallgattassa az elenségeinket. Mennyire más Krisztus, aki egyedül a szeretetet ajánlja nekünk. Mennyire más Ő, mint a világ hatalmas, győzelmes, ajnározott messiásai. Jézus megráz bennünket, nem elégszik meg a hitről szóló kijelentéseinkkel. Azt várja, hogy megtisztítsuk vallásosságunkat a keresztsé előtt, az Eucharisztia előtt. Ferenc pápa arra szólított fel, hogy döntsünk Jézus követése mellett. Szánjunk időt a szentségimádásra, mert az jót tesz nekünk. Engedjük, hogy Jézus, az élő kenyér kigyógyítson a bezárkózásból, feloldja merevségünket és magunkba fordulásunkat, hogy megszabadítson a bénító szolgáltságunkból és elvezessen bennünket oda, ahová Ő akarja, nem pedig oda, ahová mi akarjuk.

A krisztuskövető élethez vezető út harmadik lépése: Jézus nyomában járni és Jézussal együtt járni.

Távozz előlem, Sátán, menj vissza a hátam mögé! Jézus így téríti észhez Pétert, ezzel a szigorú paranccsal. (Emlékezzünk vissza, hogy az elhangzott evangéliumi részletben, amikor Jézus arról beszél tanítványainak, hogy sokat kell szenvednie, megölik, de harmadnapra feltámad – ezt hallván Péter szemrehányást tett Jézusnak. Péter itt nem Isten szándéka szerint gondolkodott, hanem emberi módon. Jézus ezért korholta Őt.) Amikor az Úr megparancsol valamit, Ő akkor is ott van, hogy kegyelmével segítsen megtenni, amit kér. Péter tesz egy lépést hátrafelé. A keresztény útja nem a siker hajhászása, hanem éppen azzal veszi kezdetét, hogy hátrafelé lépünk egyet. Megszabadít attól, hogy magunkat helyezzük középpontba. Péter ekkor ismeri fel, hogy kicsoda valójában az igazi Jézus. Bár elbotlik még később is, de megbocsátásról megbocsátásra egyre jobban felismeri az Isten arcát, és így eljut a Krisztus iránti terméketlen csodálástól a felismerésig, hogy valóban Krisztust követi.

Jézus nyomában járni azt jelenti, hogy járjuk az élet útját azzal a jézusi bizalomra alapozott felismeréssel, hogy Isten szeretett gyermekei vagyunk. Ugyanazon az úton járunk, mint Mesterünk, aki azért jött, hogy szolgáljon, és nem azért, hogy neki szolgáljanak. Krisztus nyomán járni azt jelenti, hogy mindennap odalépünk testvéreinkhez. Az Eucharisztia arra indít bennünket, hogy érezzük, egy test vagyunk, amelyet megtörtek a többiekért. Engedjük, hogy a találkozás Jézussal az Eucharisztiaiban átalakítson bennünket, ahogyan átalakította Szent Istvánt és Szent Erzsébetet is. Úgy, mint ők, mi se érjük be kevesebbel. Ne adjuk meg magunkat egy olyan hitnek, amely csak a szertartások ismételtetéséből áll. Nyissuk meg önmagunkat a megfeszített és feltámadt Isten botrányos újdonságára, aki megtört kenyéreként adja magát, hogy életet adjon a világnak. Akkor örömben fogunk élni, és örömet viszünk mindenhová.

Ferenc pápa a szertartáson
(Forrás: internet)

Ez a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus egy útszakasz vége, de legyen még inkább kiindulópont. Ha Jézus nyomában járunk, ez arra hív minket, hogy előre nézzünk, hogy befogadjuk a kegyelem átformáló ajándékát. És hogy mindennap újraébredésen bennünket a kérdés, amit Fülöp Cezáreájában az Úr feltett tanítványainak, és odafordul mindannyiunk felé, a tanítványai felé: *Hát ti mit mondotok, ki vagyok én?* – fejezte be szentbeszédét Ferenc pápa.¹ Ezután csendben elméltünk az elhangzottakon.

Latinul vallottuk meg hitünket, az egyetemes könyörgés pedig különböző nyelveken történt. Az Eucharisztia liturgiájában, azaz az áldozati szertartásban azért imádkoztunk, hogy áldozatunk kedves legyen a mindenható Atyaisten előtt. Az áldoztatás gördülékenyen zajlott. Aki el akarta nyerni a teljes búcsút, az igyekezett megáldozni, hogy érvényes legyen a feloldozás.

A befejező szertartás során Piero Marini címzetes érsek, a NEK Pápai Bizottságának elnöke köszöntötte a Szentatyát. Befejezésül Ferenc pápa teljes búcsúval egybekötött áldásban részesítette azokat, akik teljesítették a feltételeket. A liturgikus elbocsátás után a pápa még ezt is mondta: *Isten, áldd meg a magyart!* – nota bene – ez magyar nyelven hangzott el!

Ezt követően teli torokból rázendítettünk a pápai himnuszra, utána a magyar himnuszra, majd az ősi magyar himnuszunkra, befejezésül pedig a NEK himnuszára: *Győzelemről énekeljen napkelet és napnyugat...*, melynek refrénje – *Krisztus, kenyér s bor színében, Úr s Király a föld felett* – még sokáig a fülünkben maradt, amint a tömeggel együtt hömpölyögve távoztunk a zárómise helyszínéről. Zászlóit most is minden zárandók magasra tartotta. Ahogyan csoportosan vonultunk végig Budapest utcáin, a presszók teraszain üldögélők megbámultak minket: voltak közöttük olyanok, akik lehajtották fejüket, amikor a közelükbe értünk, de olyanok is, akik kedvesen ránk mosolyogtak, és lefényképeztek, miután engedélyt kértek rá. Olyanokkal is találkoztunk, akik közömbösen kitértek előlünk, de senki nem szólt egyetlen rossz szót sem.

A magasra tartott zászlókat szemlélve megállapítottuk: *Ez valóban világtalálkozó volt!*

Hazafelé utazva a buszban elcsendesedtünk. Amikor Mezőkövesd határához közeledve meglátuk a Jézus Szíve templom ég felé mutató kettős tornyát, elimádkoztuk az *Oltalmad alá futunk* kezdetű imát, és elénekeltük a *Rózsafüzér Királynője* énekét.

Szívből kívánom, hogy a következő Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus Quitóban (Ecquadorban) ugyanilyen szép, emlékezetes és gyümölcsöző legyen!

¹ A szentbeszédre való visszaemlékezés a következő cikk alapján készült: <https://www.magyarok.hu/hirek/ferenc-papa-hosok-teren-jezus-csodaloibol-kovetoive-kell-valnunk>